

SEJM
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ
V kadencja
Prezes Rady Ministrów
RM 10-16-06

Druk nr 397
Warszawa, 6 marca 2006 r.

Pan
Marek Jurek
Marszałek Sejmu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku

Na podstawie art. 118 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r. przedstawiam Sejmowi Rzeczypospolitej Polskiej projekt ustawy

- o ratyfikacji Poprawionego Artykułu 1 Konwencji o zakazie lub ograniczeniu użycia pewnych broni konwencjonalnych, które mogą być uważane za powodujące nadmierne cierpienia lub mające niekontrolowane skutki, wraz z załącznikami, sporządzonej w Genewie dnia 10 października 1980 r. (Konwencja CCW), który został przyjęty przez Państwa-Strony na Drugiej Konferencji Przeglądowej Konwencji CCW w dniu 21 grudnia 2001 r. w Genewie.

W załączeniu przedstawiam także opinię dotyczącą zgodności proponowanych regulacji z prawem Unii Europejskiej.

Ponadto uprzejmie informuję, że do prezentowania stanowiska Rządu w tej sprawie w toku prac parlamentarnych zostali upoważnieni Minister Spraw Zagranicznych i Minister Obrony Narodowej.

Z poważaniem

(-) Kazimierz Marcinkiewicz

W imieniu Rzeczypospolitej Polskiej
PREZYDENT RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

podaje do powszechnej wiadomości:

W dniu 21 grudnia 2001 r. został przyjęty przez Państwa-Strony na Drugiej Konferencji Przeglądowej Konwencji CCW Poprawiony Artykuł 1 Konwencji o zakazie lub ograniczeniu użycia pewnych broni konwencjonalnych, które mogą być uważane za powodujące nadmierne cierpienia lub mające niekontrolowane skutki, wraz z załącznikami, sporządzonej w Genewie dnia 10 października 1980 r.

Po zaznajomieniu się z powyższym Poprawionym Artykułem 1, w imieniu Rzeczypospolitej Polskiej, oświadczam, że:

- został on uznany za słuszny zarówno w całości, jak i każde z postanowień w nim zawartych,
- jest przyjęty, ratyfikowany i potwierdzony,
- będzie niezmiennie zachowywany.

Na dowód czego wydany został akt niniejszy, opatrzony pieczęcią Rzeczypospolitej Polskiej.

Dano w Warszawie, dnia

PREZYDENT
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

PREZES RADY MINISTRÓW

U S T A W A

z dnia

o ratyfikacji Poprawionego Artykułu 1 Konwencji o zakazie lub ograniczeniu użycia pewnych broni konwencjonalnych, które mogą być uważane za powodujące nadmierne cierpienia lub mające niekontrolowane skutki, wraz z załącznikami, sporządzonej w Genewie dnia 10 października 1980 r. (Konwencja CCW), który został przyjęty przez Państwa-Strony na Drugiej Konferencji Przeglądowej Konwencji CCW w dniu 21 grudnia 2001 r. w Genewie

Art. 1. Wyraża się zgodę na dokonanie przez Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej ratyfikacji Poprawionego Artykułu 1 Konwencji o zakazie lub ograniczeniu użycia pewnych broni konwencjonalnych, które mogą być uważane za powodujące nadmierne cierpienia lub mające niekontrolowane skutki, wraz z załącznikami, sporządzonej w Genewie dnia 10 października 1980 r. (Konwencja CCW), który został przyjęty przez Państwa-Strony na Drugiej Konferencji Przeglądowej Konwencji CCW w dniu 21 grudnia 2001 r. w Genewie.

Art. 2. Ustawa wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

UZASADNIENIE

wniosku o ratyfikację Poprawionego Artykułu 1 Konwencji o zakazie lub ograniczeniu użycia pewnych broni konwencjonalnych, które mogą być uważane za powodujące nadmierne cierpienia lub mające niekontrolowane skutki

Konwencja o zakazie lub ograniczeniu użycia pewnych broni konwencjonalnych, które mogą być uważane za powodujące nadmierne cierpienia lub mające niekontrolowane skutki (tzw. Konwencja CCW), sporządzona w Genewie dnia 10 października 1980 r., odnosi się do wybranych rodzajów broni konwencjonalnej, które z powodu konstrukcji lub metody działania umożliwiają jedynie częściową kontrolę użytkownika nad skutkami jej zastosowania lub też powodują cierpienia większe niż niezbędne do uzyskania określonych celów militarnych. Celem Konwencji CCW jest wyeliminowanie lub ograniczenie stosowania takich rodzajów broni. Stanowi ona ważny instrument prawnomiędzynarodowy zmierzający do humanitaryzacji konfliktów zbrojnych i złagodzenia cierpień ponoszonych zarówno przez członków sił zbrojnych stron konfliktu, jak i przez ludność cywilną.

Konwencja stanowi zbiór zobowiązań o charakterze ogólnym, natomiast właściwe zakazy lub ograniczenia wprowadzane są przez dołączanie do niej protokołów dodatkowych stanowiących jej integralną część. W momencie wejścia w życie Konwencja zawierała tylko trzy takie Protokoły¹⁾:

- Protokół I w sprawie niewykrywalnych odłamków,
- Protokół II w sprawie zakazu i ograniczeń użycia min, min-pułapek i innych urządzeń²⁾,
- Protokół III w sprawie zakazów lub ograniczeń broni zapalających.

W późniejszym okresie do Konwencji zostały dodane:

- Protokół IV w sprawie laserowych broni oślepiających (dołączony do Konwencji w 1996 r.)³⁾,
- Protokół V w sprawie wybuchowych pozostałości wojennych (dołączony do Konwencji w listopadzie 2003 r.)⁴⁾.

W momencie przyjęcia Konwencji w 1980 r. jej postanowienia, a także postanowienia załączonych do niej Protokołów (I, II i III) odnosiły się tylko do konfliktów zbrojnych o charakterze międzynarodowym. Doświadczenia kolejnych konfliktów, w większości wewnętrznych, uświadomiły uczestnikom procesu CCW konieczność rozszerzenia jej postanowień, tak, aby miały one zastosowanie również do konfliktów o charakterze niemiędzynarodowym. Najpierw uczyniono to w stosunku do postanowień Protokołu II Konwencji, przyjmując odpowiednie poprawki w 1996 r. Następnie, podczas II Konferencji Przeglądowej Konwencji, w dniu 21 grudnia 2001 r., Państwa-Strony uzgodniły zmianę art. 1 Konwencji, rozszerzając zakres jej obowiązywania na konflikty zbrojne nie mające charakteru międzynarodowego. W dokumencie końcowym Konferencji wezwano Państwa-Strony do jak najszybszego złożenia depozytariuszowi (SG ONZ) stosownych dokumentów (ratyfikacji, przyjęcia, przystąpienia, zatwierdzenia) stwierdzających zwiążanie się postanowieniami poprawionego art. 1.

Art. 1 Konwencji CCW z 1980 r. zawierał jedynie odwołanie do art. 2 Konwencji Genewskich z dnia 12 sierpnia 1949 r. o ochronie ofiar wojny (dotyczącego jej stosowania w razie wypowiedzenia wojny lub innego konfliktu zbrojnego, okupacji całości lub części terytorium, nawet bez zbrojnego oporu, a także zwiążania postanowieniami stron niebędących stroną w konflikcie) oraz paragrafu 4 art. 1 Protokołu Dodatkowego I do tych Konwencji (zawierającego odwołanie do ruchów narodowo-wyzwoleńczych). Poprawiony art. 1 Konwencji przez odwołanie do art. 3 – wspólnego dla wszystkich Konwencji Genewskich – rozszerza jej stosowanie na konflikty zbrojne nieposiadające charakteru międzynarodowego.

Ponadto wyłączone zostaje stosowanie Konwencji CCW oraz załączonych do niej Protokołów do sytuacji niepokoju, napięć wewnętrznych lub rozruchów, a przepisy tych dokumentów nie mogą ograniczać prawa państwa do stosowania środków prawnych w celu utrzymania lub przywrócenia prawa i porządku w państwie, lub do obrony jedności narodowej oraz integralności jego terytorium.

Jednocześnie postanowienia poprawionego art. 1 zakazują przywoływania postanowień Konwencji CCW i jej Protokołów, z jakiegokolwiek powodu, dla uzasadnienia interwencji bezpośredniej lub pośredniej w konflikt zbrojny lub w sferę stosunków wewnętrznych lub zewnętrznych Strony, na której terytorium ten konflikt ma miejsce.

Konwencja o zakazie lub ograniczeniu użycia pewnych broni konwencjonalnych, które mogą być uważane za powodujące nadmierne cierpienia lub mające niekontrolowane skutki wraz z Protokołami I, II i III została podpisana przez Polskę w dniu 10 kwietnia 1981 r., a następnie ratyfikowana w dniu 24 lutego 1983 r. (Dz. U. z 1984 r. Nr 23, poz. 104), tj. przed wejściem w życie Konstytucji RP z 1997 r. W związku z powyższym stanowi ona, zgodnie z art. 241 Konstytucji RP, umowę ratyfikowaną za uprzednią zgodą wyrażoną w ustawie. W związku z powyższym związanie się Rzeczypospolitej Polskiej postanowieniami Poprawionego art. 1 Konwencji powinno nastąpić w tym samym trybie.

Poprawiony art. 1 Konwencji wszedł w życie dnia 18 maja 2004 r. Do chwili obecnej stronami poprawionego art. 1 Konwencji jest 29 państw. Zgodnie z art. 8 ust. 1 lit. b Konwencji CCW, poprawki do Konwencji, przyjęte przez Wysokie Umawiające się Strony, wchodzi w życie zgodnie z art. 5, tj. po upływie sześciu miesięcy od dnia złożenia przez dane państwo odpowiedniego dokumentu związania.

Ratyfikacja poprawionego art. 1 nie spowoduje konieczności wydania dodatkowych aktów prawnych, ani nie pozostaje w sprzeczności z już obowiązującymi aktami prawa. Zmiana art. 1 spowoduje, że w przypadku konfliktów o charakterze międzynarodowym do obywateli będą miały zastosowanie przepisy Konwencji i załączonych do niej Protokołów. Po ogłoszeniu w Dzienniku Ustaw będzie on, zgodnie z art. 91 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, stanowić część krajowego porządku prawnego i będzie bezpośrednio stosowany. Ratyfikacja nie pociągnie za sobą bezpośrednich skutków gospodarczych i finansowych.

Wykonanie postanowień poprawionego art. 1 powierzone będzie, według właściwości:

- 1) Ministrowi Obrony Narodowej – w zakresie wykonywania zobowiązań dotyczących Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej,

- 2) Ministrowi Spraw Zagranicznych – w zakresie reprezentowania Rzeczypospolitej Polskiej i składania corocznych raportów narodowych,
- 3) Ministrowi Gospodarki – w zakresie dotyczącym kontroli eksportu,
- 4) Ministrowi Sprawiedliwości (Prokuratorowi Generalnemu) – w zakresie ścigania za naruszenia Konwencji,
- 5) Ministrowi Spraw Wewnętrznych i Administracji – w zakresie wykonywania zobowiązań przez jednostki podległe, zaangażowane w działania zbrojne zarówno na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, jak i za granicą.

Przyjęcie do polskiego porządku prawnego Poprawionego art. 1 Konwencji o zakazie lub ograniczeniu użycia pewnych broni konwencjonalnych, które mogą być uważane za powodujące nadmierne cierpienia lub mające niekontrolowane skutki stanowić będzie konkretny wymiar realizacji wspólnych inicjatyw podejmowanych na rzecz umacniania bezpieczeństwa międzynarodowego oraz wzmacniałoby wizerunek Polski jako państwa aktywnego w dziedzinie rozbrojenia i angażującego się w rozwiązywanie problemów humanitarnych.

¹⁾ Konwencja weszła w życie w dniu 2 grudnia 1983 r.

²⁾ W 1996 r. podczas I Konferencji Przeglądowej Państw-Stron Konwencji zmieniony został Protokół II (w sprawie zakazów lub ograniczeń użycia min, min-pułapek i innych urządzeń), ratyfikowany przez Polskę w dniu 27 lipca 2003 r. (dotychczas niepublikowany).

³⁾ Protokół IV, ratyfikowany przez Polskę w dniu 31 lipca 2004 r. w stosunku do Rzeczypospolitej Polskiej wszedł w życie z dniem 23 marca 2005 r.

⁴⁾ Protokół jest prawnie wiążący, ale niektóre jego postanowienia mają charakter nieobligatoryjny. W ramach przygotowań do rozpoczęcia procesu ratyfikacyjnego przez Polskę Protokołu V trwają działania mające na celu określenie implikacji przyjęcia do polskiego porządku prawnego tego porozumienia.

Poprawiony Artykuł I Konwencji o zakazie lub ograniczeniu użycia pewnych broni konwencjonalnych, które mogą być uważane za powodujące nadmierne cierpienia lub mające niekontrolowane skutki, wraz z załącznikami, sporządzonej w Genewie dnia 10 października 1980 r. (Konwencja CCW)

Poniższa decyzja aby zmienić Artykuł 1 Konwencji celem rozciągnięcia zakresu jego stosowania na konflikty zbrojne nie posiadające charakteru międzynarodowego została podjęta przez Państwa Strony na Drugiej Konferencji Przeglądowej, która odbyła się w dniach od 11 do 21 grudnia 2001 r. Decyzja ta zamieszczona jest w Deklaracji Końcowej z Drugiej Konferencji Przeglądowej, zawarta w dokumencie CCW/CONF.II/2

„ZDECYDOWAŁY aby zmienić Artykuł I Konwencji nadając mu brzmienie :

„1. Niniejsza Konwencja oraz załączone do niej Protokoły mają zastosowanie w sytuacjach określonych w artykule 2 wspólnym dla Konwencji Genewskich z 12 sierpnia 1949 o Ochronie Ofiar Wojny, w tym – w każdej sytuacji określonej w ustępie 4 artykułu 1 Dodatkowego Protokołu I do tych Konwencji.

2. Niniejszą Konwencję oraz załączone do niej Protokoły również mają zastosowanie, oprócz sytuacji określonych w ustępie 1 niniejszego Artykułu, w sytuacjach określonych w Artykule 3 wspólnym dla Konwencji Genewskich z 12 sierpnia 1949. Niniejsza Konwencja oraz załączone do niej Protokoły nie mają zastosowania w sytuacjach wewnętrznych niepokojów i napięć, takich jak rozruchy, izolowane i sporadyczne akty przemocy, oraz inne podobne akty nie będące konfliktami zbrojnymi.

3. W wypadku konfliktów zbrojnych nie mających charakteru międzynarodowego występujących na terytorium jednej z Wysokich Umawiających się Stron, każda strona konfliktu zobowiązana jest do stosowania się do zakazów i ograniczeń zawartych w niniejszej Konwencji oraz załączonych do niej Protokołach.

4. Żadne postanowienie niniejszej Konwencji ani załączonych do niej Protokołów nie może zostać przywołane w celu ograniczenia suwerenności Państwa lub odpowiedzialności Rządu, dążącego przy zastosowaniu wszelkich prawnych środków do utrzymania lub przywrócenia prawa i porządku w Państwie, lub do obrony jedności narodowej i integralności terytorialnej Państwa.

5. Żadne postanowienie niniejszej Konwencji ani załączonych do niej Protokołów nie może zostać przywołane w celu uzasadnienia interwencji, bezpośredniej lub pośredniej, z jakiegokolwiek powodu, w konflikcie zbrojnym, lub w stosunkach wewnętrznych lub zewnętrznych Wysokiej Umawiającej się Strony na której terytorium ten konflikt ma miejsce.

6. Zastosowanie postanowień niniejszej Konwencji i załączonych do niej Protokołów w stosunku do stron konfliktu nie będących Wysokimi Umawiającymi się Stronami które przyjęły niniejszą Konwencję lub załączone do niej Protokoły, nie zmienia ich statusu prawnego ani statusu prawnego terytorium będącego przedmiotem sporu, pośrednio ani bezpośrednio.

7. Zapisy ustępów 2-6 niniejszego Artykułu nie będą naruszały dodatkowych Protokołów przyjętych po 1 stycznia 2002, które mogą mieć zastosowanie, wyłączać lub ograniczać zakres swojego zastosowania w stosunku do niniejszego Artykułu.”

Załącznik nr 1

Republika Albanii

Republika Argentyńska

Związek Australijski

Republika Austrii

Ludowa Republika Bangladeszu

Królestwo Belgii

Republika Beninu

Republika Białorusi

Republika Boliwii

Bośnia i Hercegowina

Federacyjna Republika Brazylii

Republika Bułgarii

Burkina Faso

Republika Chile

Chińska Republika Ludowa

Republika Chorwacji

Republika Cypryjska

Republika Czeska

Królestwo Danii

Republika Dżibuti

Republika Ekwadoru

Republika Estońska

Republika Filipin

Republika Finlandii

Republika Francuska

Republika Grecka

Gruzja

Republika Gwatemali

Królestwo Hiszpanii

Republika Hondurasu

Republika Indii

Irlandia

Państwo Izrael

Japonia

Jordańskie Królestwo Haszymidzkie

Królestwo Kambodży

Kanada

Republika Kolumbii

Republika Korei

Republika Kostaryki

Republika Kuby

Laotańska Republika Ludowo-Demokratyczna

Królestwo Lesotho

Republika Liberii

Księstwo Liechtensteinu

Republika Litewska

Wielkie Księstwo Luksemburga

Republika Łotewska

Była Jugosłowiańska Republika Macedonii

Republika Malediwów

Republika Mali

Republika Malty
Królestwo Marokańskie
Republika Mauritiusu
Meksykańskie Stany Zjednoczone
Republika Mołdowy
Księstwo Monako
Mongolia
Republika Nauru
Królestwo Niderlandów
Republika Federalna Niemiec
Republika Nigru
Republika Nikaragui
Królestwo Norwegii
Nowa Zelandia
Islamska Republika Pakistanu
Republika Panamy
Republika Paragwaju
Republika Peru
Rzeczpospolita Polska
Republika Portugalska
Republika Południowej Afryki
Republika Zielonego Przylądka
Federacja Rosyjska
Rumunia
Republika Salvadoru
Republika Senegalu
Serbia i Czarnogóra

Republika Seszeli

Republika Sierra Leone

Republika Słowacka

Republika Słowenii

Demokratyczno-Socjalistyczna Republika Sri Lanki

Stany Zjednoczone Ameryki

Konfederacja Szwajcarska

Królestwo Szwecji

Republika Tadżykistanu

Republika Togijska

Republika Tunezyjska

Republika Turcji

Turkmenistan

Republika Ugandy

Ukraina

Wschodnia Republika Urugwaju

Republika Uzbekistanu

Stolica Apostolska

Boliwariańska Republika Wenezueli

Republika Węgierska

Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej

Socjalistyczna Republika Wietnamu

Republika Włoska

Załącznik nr 2

Republika Argentyńska

Związek Australijski

Republika Austrii

Królestwo Belgii

Republika Bułgarii

Burkina Faso

Chińska Republika Ludowa¹

Republika Chorwacji

Królestwo Danii

Republika Estońska

Republika Finlandii

Republika Francuska

Republika Grecka

Królestwo Hiszpanii

Republika Indii

Japonia

Kanada

Republika Korei

Republika Liberii

Księstwo Liechtensteinu

Republika Litewska

Wielkie Księstwo Luksemburga

¹ Przy ratyfikacji, Rząd Chin zakomunikował co następuje:

„Zgodnie z postanowieniami artykułu 153 Ustawy Zasadniczej Specjalnego Regionu Administracyjnego Hong Kong Chińskiej Republiki Ludowej z 1990 r. oraz artykułu 138 Ustawy Zasadniczej Specjalnego Regionu Administracyjnego Makao Chińskiej Republiki Ludowej z 1993 r., Rząd Chińskiej Republiki Ludowej postanawia, iż Poprawka do artykułu 1 Konwencji o zakazie lub ograniczeniu użycia pewnych broni konwencjonalnych, które mogą być uważane za powodujące nadmierne cierpienia lub mające niekontrolowane skutki, stosuje się do Specjalnego Regionu Administracyjnego Hong Kong oraz Specjalnego Regionu Administracyjnego Makao Chińskiej Republiki Ludowej”

Republika Łotewska

Republika Malty

Meksykańskie Stany Zjednoczone

Republika Mołdowy

Królestwo Niderlandów²

Republika Federalna Niemiec

Królestwo Norwegii

Republika Panamy

Republika Peru

Rumunia

Serbia i Czarnogóra

Republika Sierra Leone

Republika Słowacka

Demokratyczno-Socjalistyczna Republika Sri Lanki

Konfederacja Szwajcarska

Królestwo Szwecji

Republika Turcji

Stolica Apostolska

Ukraina

Republika Węgierska

Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej

Republika Włoska

² Za Królestwo w Europie

**URZĄD
KOMITETU INTEGRACJI EUROPEJSKIEJ
SEKRETARZ
KOMITETU INTEGRACJI EUROPEJSKIEJ
SEKRETARZ STANU
Jarosław Pietras**

Sekr.Min.JP- 354 /06/DP/mg

Warszawa, 10.02. 2006 r.

**Pani
Jolanta Rusiniak
Sekretarz Rady Ministrów**

Opinia o zgodności z prawem Unii Europejskiej:

- projektu uchwały Rady Ministrów w sprawie przedłożenia Poprawionego Artykułu 1 Konwencji o zakazie lub ograniczeniu użycia pewnych broni konwencjonalnych, które mogą być uważane za powodujące nadmierne cierpienia lub mające niekontrolowane skutki, wraz załącznikami, sporządzone w Genewie dnia 10 października 1980 roku (Konwencja CCW), który został przyjęty przez Państwa-Strony na Drugiej Konferencji Przeglądowej Konwencji CCW w dniu 21 grudnia 2001 roku w Genewie, do ratyfikacji,
- projektu ustawy o ratyfikacji Poprawionego Artykułu 1 Konwencji o zakazie lub ograniczeniu użycia pewnych broni konwencjonalnych, które mogą być uważane za powodujące nadmierne cierpienia lub mające niekontrolowane skutki, wraz załącznikami, sporządzone w Genewie dnia 10 października 1980 roku (Konwencja CCW), który został przyjęty przez Państwa-Strony na Drugiej Konferencji Przeglądowej Konwencji CCW w dniu 21 grudnia 2001 roku w Genewie,

wyrażona na podstawie art. 2 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 8 sierpnia 1996 r. o Komitecie Integracji Europejskiej (Dz. U. nr 106, poz. 494) przez Sekretarza Komitetu Integracji Europejskiej, Ministra Jarosława Pietrasa, działającego z upoważnienia Przewodniczącego Komitetu Integracji Europejskiej.

W związku z przedłożonymi projektami (pismo nr RM-111-14-06 oraz RM-10-16-06) pozwalam sobie wyrazić następującą opinię:

Przedmiot projektowanych regulacji nie jest objęty zakresem prawa Unii Europejskiej.

Do uprzejmej wiadomości:
Pan Stefan Meller
Minister Spraw Zagranicznych
SEKRETARZ RADY MINISTRÓW

DEPARTAMENT
RADY MINISTRÓW
Wpł. 14. UZ. 2006

